

HISTORISCHE ROUTE

DE SLAG OM VESTING HOLLAND

LANGS DE SPOREN VAN DE DUITSE AANVAL RONDOM
DORDRECHT, ROTTERDAM EN DEN HAAG
10-15 MEI 1940

AAD SPANJAARD

INHOUD

Inleiding	9
Wat eraan vooraf ging	11
Mobilisatie	11
Het Nederlandse verdedigingsplan	12
Modernisering van het Nederlandse leger	14
Het Duitse aanvalsplan	17
Het aanvalsplan voor Nederland	19
De planning van de luchtlandingsoperatie	21
De oorsprong van de Duitse luchtlandingsstroepen	24
Gruppe Putzier	26
Spionage	27
Het Maasmechelen-incident	29
Waarschuwingen	30
De aanval begint	31
De Duitsers trekken Nederland binnen	31
De ernst van de situatie dringt door	33
De uitschakeling van de Nederlandse luchtmacht	33
Hulp uit het buitenland	40
Oorlogsverklaring	41
De aanval rond Den Haag	43
Het 1 ^e Legerkorps wordt ingezet	44
De aanval op vliegveld Valkenburg	45
De parachutisten rukken op	51
De Haagse Schouw heroverd	52
Vliegveld Valkenburg weer in Nederlandse handen	53
Duitsers verjaagd uit Katwijk aan den Rijn	55
De aanval op vliegveld Ypenburg	56
Vliegveld Ypenburg valt in Duitse handen	60
Nederlandse tegenmaatregelen	63
De tegenaanval op Ypenburg	65
De Engelsen bombarderen het vliegveld	67
De Johannahoeve valt	68

<i>De strijd bij Delft</i>	69
<i>De aanval op vliegveld Ockenburg</i>	71
<i>Versterkingen arriveren bij Ockenburg</i>	75
<i>De aanval op Loosduinen</i>	78
<i>Vliegveld Ockenburg heroverd door de Grenadiers</i>	80
<i>Het Regiment Jagers</i>	80
<i>Landingen bij Hoek van Holland</i>	82
<i>Parachutisten bij Hoek van Holland</i>	85
<i>Gruppe Von Roon bereikt Ockenburg</i>	86
<i>De Hilwoning bezet</i>	86
<i>Aanvallen op Staalduinse Bos mislukt</i>	87
<i>Aankomst van de 'demolition parties'</i>	88
<i>Landingen op Rozenburg</i>	89
<i>Balans</i>	92
Rotterdam en de Moerdijkbruggen	93
<i>De aanval op vliegveld Waalhaven</i>	93
<i>De Maasbruggen bezet</i>	98
<i>De noordoever</i>	101
<i>De Moerdijkbruggen in Duitse handen</i>	103
<i>Gevechten bij Dordrecht</i>	106
<i>Gevechten ten zuiden van Dordrecht</i>	107
<i>Balans</i>	109
De strijd rond Den Haag gaat voort	111
<i>De strijd rond Valkenburg</i>	111
<i>Wassenaarse Slag</i>	112
<i>Vijfdecolonnepaniek</i>	113
<i>Fahndungsliste Holland</i>	115
<i>Rond Ypenburg en Delft</i>	116
<i>De Duitsers trekken naar Overschie</i>	117
<i>Ockenburg</i>	118
<i>Von Sponeck ontsnapt</i>	119
<i>Von Sponeck ontsnapt weer</i>	121
<i>Onrust in Hoek van Holland</i>	121
<i>Royal Marines in Hoek van Holland</i>	123
<i>Weerstand in Valkenburg bijna gebroken</i>	124

Gebeurtenissen tussen Rotterdam en Moerdijk	126
Het 3 ^e Grensbataljon	126
Het 6 ^e Grensbataljon	129
<i>De terugtocht van de Fransen</i>	130
Rotterdam in de greep van de angst	131
Waalhaven ernstig beschadigd	134
De Lichte Divisie komt de Noord niet over	135
Het bataljon Ravelli	137
<i>Majoor Ravelli loopt in de val</i>	140
Schoonvegen Eiland van Dordrecht mislukt	142
Eerste Duitse tanks over de Moerdijkbrug	143
De situatie wordt nijpend	144
Rotterdam, 12 en 13 mei 1940	145
<i>De aanval van de mariniers op de Willemsbrug</i>	146
De Britse Guards arriveren in Hoek van Holland	147
<i>Geen Duitsers meer in het Westland</i>	148
Het vertrek van Koningin en Kabinet	149
Het pantserafweerfront	151
Aanval op Overschie loopt op niets uit	152
Aanval op de Albertushof	153
Eiland van Dordrecht ontruimd	154
<i>Ook de Hoekse Waard ontruimd</i>	156
Tanks in het centrum van Dordrecht	156
De laatste dag, 14 mei 1940	158
Doorvechten!	160
Het ultimatum	160
Het bombardement van Rotterdam	162
Rotterdam geeft zich over	164
De capitulatie	167
De vlucht van de Britten uit Hoek van Holland	168
De definitieve aanval op Overschie	169
De laatste aanval op Valkenburg	170

De afronding, 15 mei 1940	172
<i>Capitulatiebesprekingen in Rijsoord</i>	172
<i>De afvoer van krijgsgevangenen naar Engeland</i>	173
<i>De LuVA gedurende de meidagen</i>	174
<i>Verliezen</i>	175
Routes	177
<i>Route 1</i>	177
<i>Route 2</i>	198
Strijdkrachten binnen de Vesting Holland	208
Index	212

Wat eraan vooraf ging

De Duitse aanval op Nederland in de vroege ochtend van 10 mei 1940 betekende voor Nederland het begin van de Tweede Wereldoorlog. Duitsland viel gelijktijdig ook Luxemburg en België binnen als onderdeel van operatie *Fall Gelb*, het Duitse militaire plan om de Lage Landen aan te vallen en in te nemen.

MOBILISATIE

Op 28 augustus 1939 werd in Nederland de mobilisatie afgekondigd. Na het einde van de Eerste Wereldoorlog, waarbij het Nederland gelukt was neutraal te blijven, ontstond, mede door de oprichting van de Volkenbond in 1920, bij veel mensen de indruk, dat voorgoed een eind was gekomen aan gewelddadige conflicten. Het Nederlandse leger lag na het einde van de Eerste Wereldoorlog wat bewapening betreft ver achter op de geallieerde landen die meegedaan hadden aan de strijd. Aan modernisering van de krijgsmacht werd echter niet gedacht, sterker nog, grote groeperingen in de Nederlandse samenleving vonden afschaffing van leger en vloot een betere optie, omdat deze geldverslindende organisaties in hun ogen overbodig waren geworden. Velen droegen in de jaren twintig en begin jaren dertig een 'gebroken gewertje' op hun revers om hun overtuiging uit te dragen. De toch al krappe defensieuitgaven werden nog verder ingekrompen en de eerste oefening voor dienstplichtigen werd teruggebracht tot vijfenvijfde maand. De mogelijkheid bestond om deze tijd nog te beperken tot anderhalve maand, indien men bereid was een bepaald aantal uren op vrije zaterdagmiddagen te oefenen. Nederland verwaarloosde bewust zijn verdediging ten gunste van andere aandachtsgebieden, zoals de werkloosheid en de crisisbestrijding. Het probleem was des te groter door

Opgeroepen soldaten verzamelen zich voor Station Hollands Spoor in Den Haag (foto: www.41afdva.net)

de achterstand die men al had in de krijgservaring doordat Nederland neutraal was gebleven tijdens de laatste oorlog.

Pas toen Adolf Hitler in 1933 in Duitsland aan de macht kwam en zijn agressieve bedoelingen duidelijk begonnen te worden, kreeg men weer aandacht voor de verdediging van ons land. Vanaf 1935 werden initiatieven genomen tot herbewapening, maar de samenwerking tussen legerleiding en de politiek verliep stroef.

De opperbevelhebber, generaal I. H. Reynders, had het regelmatig aan de stok met de minister van defensie A.Q.H. Dijkhoorn, een oud stafofficier (luitenant-kolonel) en voormalig ondergeschikte van chef-staf (nu opperbevelhebber) Reynders. Uiteindelijk ontstond er een conflict tussen de regering en de opperbevelhebber en op 6 februari 1940 werd generaal Reynders vervangen door generaal H.G. Winkelman. Op internationaal gebied vond het ene incident na het andere plaats: de Duitse herbezetting van het Rijnland (1936), annexatie van Oostenrijk (maart 1938), inlijving van het Sudetenland (september 1938), Bohemen en Moravië (maart 1939). Engeland en Frankrijk reageerden alleen met diplomatieke protesten. Al vóór de inval in Polen (1 september 1939) werd in ons land overgegaan tot mobilisatie.

Op 24 augustus 1939 werden tijdens de vóór-mobilisatie alvast 50.000 man onder de wapenen geroepen. Op 28 augustus volgde de algemene mobilisatie. Uiteindelijk zouden 280.000 man onder de wapenen worden geroepen. Op 3 september 1939 reageerden Frankrijk en Engeland op de Duitse inval in Polen: zij verklaarden, enkele uren na elkaar, Duitsland de oorlog.

Generaal Reynders

Herinneringsbordje mobilisatie 1939

HET NEDERLANDSE VERDEDIGINGSPLAN

Tot aan de Duitse inval op 10 mei 1940 hield de Nederlandse regering – wellicht tegen beter weten in – wanhopig vast aan het beginsel van de neutraliteit. In theorie betekende dat bereidheid zich tegen elke agressor te verdedigen en zodanige voorbereidingen te treffen dat elke eventuele aanvallende partij te maken zou krijgen met een felle verdediging. In de praktijk hield de verdediging van Nederland alleen maar rekening met een Duitse aanval. Gezien de overmacht van het Duitse leger en

een realistische inschatting van de Nederlandse verdediging was het voor het opperbevel duidelijk wat de strategie bij een eventuele Duitse inval zou zijn: allereerst een zo lang mogelijke vertraging van de Duitse opmars in het oosten, en daarna stand houden in het westen, in de Vesting Holland, achter de waterlinie, totdat Franse en Britse hulp was gearriveerd. Het noorden en oosten van het land zou niet verdedigd worden. De Nederlandse verdediging bestond uit drie linies. De voorste linie bestond uit stellingen langs de IJssel en de Maas en had tot doel tijd te creëren om laatste voorbereidingen te treffen in de achterliggende linies, zoals het versperren van wegen en spoorlijnen, die tot het laatst toe zouden openblijven voor het normale verkeer. De toegang over de Afsluitdijk werd afgesloten met twee moderne stellingen bij de sluiscomplexen van Kornwerderzand en Den Oever. Vóór de verdedigingswerken op de Afsluitdijk lag op het Friese vasteland een laatste verdedigende opstelling: de Wonsstelling, bestaande uit eenvoudige veldversterkingen gebouwd van hout en aarde. Achter de IJssel- en de Maaslinie lag de Grebbelinie, in het zuiden overgaand in de Betuwstelling, die weer aansloot op de Peel-Raamstelling, die liep tot aan de Belgische grens. Achter de Grebbelinie lag de Vesting Holland, bestaande uit grofweg de provincies Utrecht, Noord-Holland en Zuid-Holland. De Grebbelinie liep vanaf het IJsselmeer, via Amersfoort en Veenendaal naar de Grebbeberg bij Rhenen. Achter de Grebbelinie tot oostelijk van de stad Utrecht waren grote gebieden onder water gezet. Dit vormde de Nieuwe Hollandse Waterlinie, de historische verdedigingslijn van de Vesting Holland. Deze waterlinie behoorde evenwel officieel niet meer tot het verdedigingssysteem en de desbetreffende gebieden waren daardoor niet meer volledig onder water gezet.

Door onze officiële opstelling als neutrale mogendheid, moesten ook verdedigingswerken langs de westkust worden voorbereid. Belangrijke haventoeegangen als Den Helder, IJmuiden, Hoek van Holland en Vlissingen werden daarom eveneens versterkt en (zwakke) bewakingsdetachementen werden verspreid langs de kust geplaatst, o.a. in Scheveningen. De linies en stellingen werden bemand door het Veldleger. Het Veldleger bestond uit drie legerkorpsen van elk twee divisies, en een aantal kleinere formaties. Iedere divisie was ongeveer 10.000 man sterk. Ze waren zowel in mankracht als in bewapening over het algemeen de mindere van overeenkomstige Duitse eenheden. Binnen de Vesting Holland was het 1^e Legerkorps gelegerd, dat de algemene reserve vormde. Het 1^e Legerkorps bestond eveneens uit twee divisies met aanvullende eenheden en had als tweede taak om bij een eventuele invasie de vijand aan de kust tegen te houden. In Den Haag en omgeving waren buiten de

Schaatssoldaten en wielrijders (foto: www.leger1939-1940.nl)

kustverdediging weinig beveiligingsmaatregelen genomen. Na de Duitse verovering van Denemarken en Noorwegen in april 1940 hadden de vliegvelden wel extra bewaking gekregen. Men hield echter alleen rekening met een beperkte luchtlandingsactie, zoals in Noorwegen en Denemarken het geval was geweest. Het feit dat de Duitsers over twee complete divisies luchtlandingstroepen beschikten, was tot 10 mei 1940 een goed bewaard Duits geheim. De extra vliegveldbewaking werd onttrokken aan het 1^e Legerkorps. In bijzondere gevallen kon men zich beroepen op de depots, waar de rekruten werden opgeleid. Deze depots lagen om veiligheidsredenen allemaal in het westen van het land. De gevechtswaarde van deze troepen was uiteraard zeer beperkt en de bewapening was wegens de tekorten teruggebracht tot het beslist noodzakelijke.

MODERNISERING VAN HET NEDERLANDSE LEGER

Al voor Hitler Polen binnenviel was het voor de Nederlandse regering duidelijk dat de verdediging van ons land weer prioriteit moest krijgen. Er moest allerlei nieuw wapentuig worden aangeschaft en de verwaarloosde verdedigingslijnes moesten opnieuw worden ingericht. Maar al snel werd duidelijk dat Nederland niet het enige land was dat zijn verdediging aan het versterken was. De buitenlandse wapenindustrie was overbelast en kon nauwelijks aan de vraag voldoen. Wat op tijd afgeleverd werd was veel te weinig om onze ontstellende achterstand in te lopen. Door de omstandigheden gedwongen werd verouderd materiaal uit de arsenalen gehaald en weer in de bewapening opgenomen. Een deel van de artillerie werd uitgerust met kanonnen uit 1878 en 1880. Het Nederlandse leger beschikte in 1940 over te weinig artillerie om alle fronten voldoende te voorzien, en daarbij was een groot deel van onze artillerie verouderd. In totaal beschikte de Nederlandse artillerie in mei 1940 over tweeënvijftig werkelijk moderne stukken geschut. Deze waren verdeeld over de vier legerkorpsen, zodat elk legerkorps een afdeling met twaalf moderne stukken

WAT ERAAN VOORAF GING

geschut had. Vier stukken werden in reserve gehouden. Tanks bezat Nederland, ondanks aandringen van de legerleiding, in het geheel niet. Uiteindelijk werd besloten over te gaan tot aanschaf van tanks (146 stuks: 110 lichte en 36 middelzware), maar in mei 1940 was de order nog steeds niet geplaatst. Wel waren in Zweden veertien *Landsverk* M38 pantserwagens besteld en op tijd afgeleverd als aanvulling op de twaalf M36 *Landsverk* pantserwagens die Nederland al (sinds 1936) bezat. Deze, voor die tijd zeer moderne, lichte pantserwagens werden met groot succes ingezet o.a. bij Ypenburg. Bij DAF liep een order voor twaalf *Pantrado* pantserwagens (M39) en een vervolgorder voor nog eens dertien M40 pantserwagens, een modernere versie van de M39. In mei 1940 waren zes M39 *Pantrado*'s gevechtsklaar afgeleverd. Nederland bezat ook nog drie sterk verouderde *Morris* pantserwagens en een vijftal *Carden Loyd* carriers, uiterst licht gepantserde rupsvoertuigen met een

Vickers-mitrailleur. Er was modern 47 mm antitankgeschut en modern luchtafweergeschut aangeschaft. Maar het was allemaal veel te weinig. Er waren grote wapenorders in het buitenland geplaatst o.a. voor meer luchtdoelgeschut, moderne houwitser van 105 mm (honderdtwintig stuks, de eersten zouden in maart '41 worden geleverd) en driehonderd antitankgeweren (negentig werden op tijd afgeleverd). Het leger had naast een tekort aan moderne artillerie behoefte aan voldoende en moderne machinegeweren, voldoende mortieren en vooral verbindingssystemen. Ook was er een tekort aan munitie en handgranaten. Het gevolg daarvan was weer dat veel manschappen bij het uitbreken van de oorlog nog nooit met scherp hadden geschoten en onbekend waren met het gebruik van handgranaten. Het standaardgeweer en karabijn van het Nederlandse leger was de *Mannlicher* M95. Dit van origine Oostenrijkse Steyr-Mannlicherontwerp, dat later bij de Nederlandse Hembrugfabriek in licentie werd geproduceerd, stamde qua ontwerp uit 1895. Het standaard Duitse geweer was de *Mauser* K98

Landsverk M38

M39 Pantrado

Carden Loyd

van het ontwerpjaar 1898. Voor bijna alle Europese landen gold dat zij aan het begin van de Tweede Wereldoorlog een geweerstype gebruikten, waarvan het ontwerp stamde uit de tijd vóór de Eerste Wereldoorlog. Hoewel de wapenindustrie overal op volle toeren draaide, gaf elk land bij de productie voorrang aan de eigen behoeften en de levering aan buitenlandse mogendheden werd keer op keer vertraagd. Sommige Nederlandse wapenorders werden geplaatst in Duitsland, o.a. bij *Krupp* en *Rheinmetall-Borsig*. Hoewel de Duitse regering deze orders aanvankelijk had

goedgekeurd, werd (achteraf om voor de hand liggende redenen) nooit geleverd en hielden de Duitsers de Nederlanders voortdurend aan het lijntje. Uiteindelijk, toen het te laat was om nog bij andere landen te bestellen, werden de Nederlandse orders door de Duitse regering geannuleerd. Toen de tijd begon te dringen kwamen her en der privé-initiatieven van de grond, onder andere in Leeuwarden, Delft en Den Haag. In Delft werd bijvoorbeeld op kosten van het bedrijf Calvé in Zwitserland luchtafweergeschut aangekocht en geplaatst. Het geschut werd bediend door de Vrijwillige Luchtafweer Dienst; de regering zou de kosten voor de munitie op zich nemen.

In de laatste jaren voor de oorlog kreeg de militaire Luchtvaartafdeling (LuVA) nog wel de beschikking over een zeventigtal moderne vliegtuigen (Fokker T-5 bommenwerpers, Fokker G-1 en D-21 jagers). In Amerika had men achttien lichte bommenwerpers van het type Douglas-8A/3N aangeschaft, maar de bommen waren in mei 1940 nog niet geleverd. Omdat het toestel vier mitrailleurs in de vleugels had, werd het op het laatste moment bestemd als tweepersoonsjager – een

Nederlandse soldaten oefenen met een Lewis mitrailleur

Nederlandse soldaten tijdens een oefening

Curtiss CW-21 Interceptor

rol waarvoor het toestel totaal ongeschikt was. Voorts was er een aantal Curtiss CW-21 *Interceptor* jagers besteld. De aangeschafte Interceptors die dankzij getreuzel van minister Dijkhoorn en consorten pas in mei 1940 onderweg waren naar Nederland, werden uiteindelijk in Nederlands-Indië afgeleverd. Ze zouden daar hun diensten bewijzen tegen het Japanse leger en de marineluchtmacht. Ook de marineluchtvaartdienst had moderne vliegtuigen besteld, ten dele bij Nederlandse bedrijven, maar die waren in mei '40 nog niet klaar, en deels bij de Duitse Dornier-fabrieken. Deze laatsten, vierentwintig stuks, waren wèl klaar en al deels betaald, maar de aflevering werd door Hitler verboden. Toen de strijd op 10 mei 1940 losbrandde, telde ons land (leger en marine samen) ruim honderdzeventig, grotendeels verouderde toestellen. Duitsland zette op de eerste dag van de strijd tweehonderdzesig moderne bommenwerpers en tweehonderdveertig moderne jagers in, tesamen met meer dan vierhonderd transporttoestellen.

HET DUITSE AANVALSPLAN

Het uiteindelijke hoofddoel van de Duitse aanval in het westen (de *Westfeldzug*) was de verovering van Frankrijk. Het aanvalsplan hiervoor kreeg de codenaam *Fall Rot*. Als voorbereidende operatie voor *Fall Rot* diende direct voorafgaand aan de aanval op Frankrijk een aanval op de Lage Landen (België, Luxemburg en Nederland) uitgevoerd te worden. Het aanvalsplan hiervoor kreeg de codenaam *Fall Gelb*. Het algemene Duitse aanvalsplan (*Fall Rot*) was verdeeld over drie legergroepen. Legergroep C lag tegenover de Franse Maginotlinie in het noordoosten van Frankrijk en zou tijdens *Fall Gelb* nog niet in actie komen. *Fall Gelb* zou worden uitgevoerd door de twee noordelijker gelegen legergroepen A en B. Het grootst en sterkst was legergroep A. Legergroep A moest de hoofdaanval uitvoeren door de Ardennen en dwars door België en Luxemburg richting Noord-Frankrijk. Aan legergroep A waren in totaal 45 divisies toegewezen. Legergroep B, de legergroep die allereerst in actie zou komen tijdens de aanval op de Lage Landen was het kleinst en zwakst en stond onder bevel van *Generaloberst* Fedor von Bock. Het bestond uit twee legers: generaal Von Küchler's 18e leger, met één pantser-

Generaloberst Fedor von Bock
(foto: www.bundesarchiv.de)

divisie, zou Nederland aanvallen, terwijl generaal Von Reichenau's 6e leger, met twee pantserdivisies, door België zou oprukken.

Direct na de val van Warschau in de veldtocht tegen Polen, die in september 1939 begon, gaf Hitler het bevel om aanvalsplannen voor te bereiden voor een aanval op Frankrijk. Hij gaf daartoe op 9 oktober 1939 formeel opdracht aan zijn legerleiding, vervat in zijn *Führer Weisung nr. 6*. De opdracht behelsde een aanval op de zwakker verdedigde Franse noordgrens via Belgisch grondgebied. Het noordoosten van Frankrijk was immers afgegrensd met de sterke Maginotlinie, waardoor een Duitse inval daar waarschijnlijk minder succesvol zou zijn. Dat bij een aanval via de Franse noordgrens de Belgische en mogelijk ook de Nederlandse neutraliteit geschonden moest worden was voor Hitler niet van betekenis. De datum voor de aanval in het westen (*A-Tag*) werd vastgesteld op 12 november 1939. Wegens slecht vliegweer werd deze aanvalsdatum op 7 november uitgesteld tot 15 november. Dit opschuiven van de aanvalsdatum zou zich gedurende de winter '39-'40 nog vele malen herhalen. Toen de aanval ten slotte op 10 mei 1940 kwam was dit al de twintigste vastgestelde aanvalsdatum. Ook het aanvalsplan werd diverse malen gewijzigd. Nadat een deel van de invasieplannen voor het westen op 10 januari 1940 in geallieerde handen was gevallen (*het Maasmechelen-incident*), besloot Hitler zijn plannen grondig te laten herzien. Met name *Luftwaffe* generaals maakten hiervan gebruik hem te overtuigen van het nut van bezetting van heel Nederland, in plaats van alleen het zuiden zoals in eerdere aanvalsplannen. Zij waren bevreesd dat de RAF Noord-Nederlandse vliegvelden als uitvalsbases voor raids tegen Duitsland zou gebruiken. De *Luftwaffe* wenste deze bases in Noord-Nederland zelf te gebruiken voor het bestrijden van de RAF. De landmacht (*Heer*) viel de *Luftwaffe* bij in de wens van een volledige bezetting van Nederland, omdat zij wilden uitsluiten dat Nederland met mogelijke hulp van bondgenoten een bedreiging zou vormen voor de noordelijke invasietroepen. Er zouden dan te veel troepen vrijgemaakt moeten worden voor de noordelijke flankbeveiliging en die troepen waren eenvoudigweg niet beschikbaar. Bovendien was Hitler enthousiast geraakt voor de alternatieve plannen van *Generalleutnant* Von Manstein, die een aanval met tanktroepen dwars door de Ardennen voorstelde, waar niemand zo'n aanval zou verwachten. Hitler adopteerde Von Mansteins ideeën en gaf zijn chef-staf Halder opdracht op basis hiervan een nieuw aanvalsplan te maken. Uiteindelijk werd op 21 januari 1940 besloten tot de verovering van geheel Nederland, België en Luxemburg met als doel zoveel mogelijk grondgebied in bezit te krijgen als basis voor de strijd tegen Frankrijk, alsmede een zo groot mogelijke buffer te creëren ter beveiliging van het voor Duitsland van vitaal belang zijnde Ruhrgebied.